

El bell veler

Un relat de: [joandemataro](#)

Tot altiu anava lliscant
deixant que el vent el portés,
orgullós, per alta mar
a tocar de l'horitzó
i amb destressa de timó
la seva ruta seguia.

Amb el seu buc imponent
que enlluernava, quan a l'alba,
tot acabat d'enllustrar,
el sol s'hi emmirallava.
Tantes mars havia solcat
i havia vençut tantes guerres,
abordatges, cops de mar,
llamps i trons entre diluvis,
sempre mantenint-se ferm
i amb les veles treient pit.

Però aquell veler tan preciós
de sobte, va entrar en la foscor
i en mig d'una gran tempesta
sense rumb, desorientat
amb una mar embravida
que el va començar a sacsejar
com si fos una baldufa
sense inèrcia ni destí...
va estar a punt de naufragar.

I és que al seu capità
les forces li van fallar
i un timó descontrolat
la nau va conduir
de dret cap a l'escullera.

Va ser la tripulació
que, fidel, fent front comú,
tota l'aigua pogué treure
i arreglant els desperfectes:
veles, pals,
buc i timó,
per fi la nau van salvar.

I el veler, ja menys altiu,
i una mica apedaçat,
ja tornarà a navegar
pels camins de l'oceà
fins que un dia, a posta de sol,
i aquest cop, per sempre més,
s'esvaneixi a l'horitzó.